

Thomas Merton

Thomas Merton (1915-1968) a modern amerikai költő, Hopkins után, a másik nagy megújítója a XX. századi keresztény ihletésű lírának. Merton előbb cisztercita, majd trappista szerzetes volt. – Tíz évig hallgatót, míg végre előljárói ösztönző felszólítására ismét kezébe vette a tollat.

Megírta életrajzát; a szemlélődő, benső élet megannyi titkairól szólt és megénekelte e század kín-gyötrést érzéketlenségét, és annak veszélyeit is.

A magány és a világméretű közösség egymásért viselt felelőssége teremti meg a Senki sem sziget, A monasztikus béke, a Szemlélődés magvai valamint Gondolatok a magányban című prózai munkáinak elmélkedő eszmevilágát.

Verseiből mindvégig magyarul kevés jelent meg. Jeles műfordítók gyűjteményes Merton-kötetéből való az alább közölt két vers az idei József Attila díjas költő, Tóth Sándor tolmácsolásában.

Dal

Jöjj, hol az éjszaka bús folyói
Tenger-mormolást idéznek
S halld meg e pusztító időben
Mint sikkad el énekünk.

Lombsátor alatt
Szél járta fák közt nőjenek hárfáink húrjai.

Ám nyugalmas reggelünk virág-sorában
Őrléptünk lassú legyen,
Míg átkelünk bolygó-jaoktól kísért
napfogyatkozásokon,
Órák szegélyén, vágy-gyötörtén,
Hol Jeruzsálemünk fehérlik.

És sírjunk ha a fénylő égi had
Lesz mása a fogoly vízióinak:
Mégis, őrizd meg szenttelen tekinteted.
Gyűjts minél több őrtüzet

Mert eljöhetnek tolvaj-csillagok
Hogy életünket elrabolják.

A holtak büszkesége

Az ősi sírok ajtait bezúzták
Süres kapukban ernyed el a szél.
Híres tábornokok papír-lelkei
Avarként ja jongnak Théba kövein.

Kavicssal telt hajdani búzás korszók,
Gyászolók-hagyta borostömlők
Tudják, végleg szárazak maradnak
E fáradt császárok úgy, ahogy összeöltve
Feketék, mint a bőr.

Rémít, ha halljuk a hangot, miként szólal
egy Sándor-múmia:
„Az eső hárfa-húrjait tépve hívd elő
A rejtett siratót.
Békítsd meg a rég-holtakat,
Mert félő, kívánják még az élet pára-lengő
sós szagát,
S mint füst a kráterek fölött
Átsuhannak majd a sír-szegélyen,
Védett tereken lézengenek
Ijesztve élőket, lerombolt falai közé bújva
arany palotáknak.”

Papír-lelkű cézári árnyak
Éneke hangzik a kopott köveken:
„Csöndes reggelt vonj az éj szemére,
Rongyként borítsd lángoló hazádra,
És csapj közénk, hogy ölmos eső-húron szólaljon
A sirató.”